

MOCIÓ DE LA CUP DE VILANOVA I LA GELTRÚ EN SOLIDARITAT AMB ELS CONDEMNATS I CONDEMNADES PELS FETS DEL 15-J DEL 2011 AL PARLAMENT

ATÈS que la primavera de l'any 2011 va estar marcada per l'ocupació de la Plaça Catalunya de Barcelona i el sorgiment d'un moviment popular crític que es va anomenar 15M. Aquest moviment es va estendre com una taca d'oli per tot el país i l'estat. L'exceptualitat d'aquells moments va trasbalsar la política catalana per mitjà de la intervenció de la societat en política d'una manera tan massiva que existeixen pocs precedents amb els que referir-se a aquella mobilització i participació ciutadana. Les conseqüències polítiques d'aquell procés de participació intervenció massiva estan avui, quatre anys més tard, sobre la taula.

ATÈS que la vida als municipis del país tampoc va ser aliena a aquest terrabastall i vam ser moltes les poblacions d'arreu dels Països Catalans (Vilanova i la Geltrú entre elles) que vam sentir la presència, queixes i reivindicacions de Assemblees Indignades locals.

ATÈS que el cas de la manifestació del 15 de juny del 2011 contra els primers pressupostos de les retallades (les més fortes desde l'any 1979), davant del Parlament de Catalunya amb el lema Aturem el Parlament haestat actuant com un autèntic termòmetre de la salut democràtica de l'Estat espanyol i de les elits dirigents a casa nostra.

ATÈS que el juliol passat la sentència de la Secció Primera de l'Audiència Nacional sobre el cas absolia totes les acusades en una interessantíssima valoració de la importància que té en una societat democràtica el dret a la protesta, col·locant-lo com a pedra angular del sistema de llibertats: sense manifestació no hi ha expressió i sense expressió no hi ha pluralitat política ni tampoc acció política al marge del poder. Sabem que és un discurs judicial, que es construeix sovint a partir de lleis i conceptes que no hem consensuat, que no hem construït ni aprovat però acostumats al no perquè no i a la democràcia estrictament epidèmica del règim del 78 la sentència del magistrat Ramon Sáez va fer un salt endavant cap a un model de societat com la que sovint defensem des d'aquestes manifestacions avui criminalitzades.

ATÈS que la sentència de l'A.N. havia considerat que enfront dels drets personals dels parlamentaris (indemnitat, honorabilitat, llibertat de moviment), es trobava el dret preferent a la llibertat d'expressió i de manifestació, que per a molts col·lectius suposen la única possibilitat de dir la seva sobre l'afectació de drets bàsics que estan patint per les retallades. No resulta viable garantir el pluralisme polític, pilar de la democràcia, sense assegurar un espai suficientment ampli per a l'expressió col·lectiva de crítica al poder, sent per tant raonable tolerar alguns eventuais excessos. Els manifestants estaven actuant en el marc de l'exercici de drets constitucionals, qüestionant la representativitat dels polítics i reivindicant drets fonamentals. Per tant els emparava l'exempció de responsabilitat criminal (Art. 27.2 Codi Penal).

ATÈS que la sentència de l'Audiència Nacional argumentava que el dret penal no es podia usar per limitar o desincentivar l'exercici de drets fonamentals. Finalment, entenia que els fets que s'atribuïen a les encausades no eren prou greus per constituir el delictes contra les institucions de l'Estat (mai abans aplicat) que exigia que s'usés la força, violència, intimidació o amenaça greu per a impedir als parlamentaris assistir al Parlament o per a coartar la seva llibertat d'opinió/vot. Finalment, expressava que en tot cas, sent la pena mínima d'aquell delictes la de 3 anys, el que suposava ingrés a presó, el principi de proporcionalitat imposava la opció de l'absolució. El Suprem, no realitza ni una sola menció a la justificació d'una pena tan greu com és l'ingrés a presó.

ATÈS que el Suprem, apartant-se del resultat de valoració de la prova de la sentència de l'A.N, afirma que el lema de la manifestació "Aturem el Parlament" provava que la voluntat col·lectiva era la de pertorbar el normal funcionament del Parlament, que és el que protegeix aquell delictes. El sentir personal de cada parlamentari i el més o menys encertat dispositiu policial eren irrelevants per arribar a aquesta conclusió. En aquest context "ambiental" coactiu i intimidatori, creat per centenars de persones, les encausades van aprofitar-lo, fer-lo seu i reforçar-lo amb la seva participació, materialitzant amb les seves conductes individuals la finalitat col·lectiva perseguida. Per tant la seva conducta era penalment reprobable. El Suprem, acaba descartant el delictes d'atemptat a l'autoritat pel qual també acusava la Fiscalia per quan suposaria castigar dos cops la mateixa conducta.

ATÈS que la col·lisió amb el dret a la lliure expressió i la rebaixa del llindar de llibertat per protestar o emetre opinions discordants amb les institucions governants és un atemptat directe a un dels Drets Fonamentals reconeguts a la Carta de Drets Humans.

ATÈS que la vulneració dels drets processals per part del Tribunal Suprem procedint a anul·lar una sentència absolutòria per una condemna amb ingrés a presó sense la repetició del judici esdevé una negligència y una manca de garanties jurídiques i processals pròpies de règims no democràtics.

ATÈS que la inexistència de correlació entre les penes amb les quals s'imposa un ingrés a presó i la manca de delictes reconeguda a la sentència, denota una desproporció en la condemna i la poca adequació de una llei pensada a l'ombra dels temps del Franquisme i dels cops d'Estat militars.

ATÈS que la col·lisió amb les prerrogatives jurídiques europees en matèria processal així com a nivell de les llibertats reconegudes a la Carta del DDHH esdevenen un indicador de la dubtosa qualitat de la justícia espanyola i treballen en detriment de la imatge del país. Una dinàmica inacceptable.

És per tot això que, des del grup municipal de la Candidatura d'Unitat Popular demana al Ple de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú l'adopció dels següents **acords**:

PRIMER Instar al Govern de Catalunya i al Parlament, en tant han estat participants del recurs que ha motivat aquesta sentència, a dur a terme totes aquelles accions necessàries per a evitar l'ingrés a presó de les personades condemnades pels fets del 15 de juny de 2011

SEGON Instar al Govern de la Generalitat de Catalunya i al Parlament a que interpel·lin a les instàncies judicials implicades a revisar la sentència condemnatòria en tant que hi ha motius suficients per considerar-la dubtosa i qüestionable.

TERCER. Posicionar-se a favor del dret a manifestació i expressió com a drets col·lectius inalienables recollits en la carta de Drets Humans.

QUART. Mostrar la nostra solidaritat amb els condemnats a tres anys de presó pels fets del 15 de juny del 2011, per la desproporció que entenem que representa la seva entrada a presó enfront dels fets denunciats.

CINQUÈ. Enviar els acords anteriors al Govern de la Generalitat de Catalunya i a la Presidenta i la Mesa del Parlament de Catalunya.